

KOŞULSUZ AŞK

Ahmet on iki yaşındayken babası Salih, yağmurlu bir akşamüstü Kelkit Irmağı'nda kaybolmuştu. Salih'in, bir arkadaşının yardımı ile ırmak üzerinde kurduğu kalın halat, onun karşıya geçtiği sırada koptuğundan dolayı Salih, bulanık azgın sulara kapılmıştı. Ahmet'in annesi Mukaddes, kocası Salih'in öldüğüne bir türlü inanmamış ve arama ekiplerinin birkaç gün sonra olay yerinden ayrılmasına rağmen günlerce kocasının bir yerlerden çıkıp geleceği umuduyla ırmak kenarında beklemişti.

Ahmet, babasının ölümü ve annesinin de akli dengesini yitirmesinden sonra evini geçindirmek için okulu bırakıp canlı hayvan tüccarlığı yapan Mahmut adında ki bir adamın emrinde çobanlığa başlamıştı. Koyunlara isim koyan ve can sıkıntısını onlarla arkadaşlık yaparak gideren Ahmet, akşamları güttüğü koyunları ağıla bıraktıktan sonra ırmak kenarında beklemeyi artık yegâne iş olarak gören annesi Mukaddes'i alarak eve götürüyordu. Ahmet, yorgunluğa aldırmadan yemeği kendi yapıyor ve elleri titrediğinden yemeğini döküp saçarak yiyebilen annesine yardımcı oluyordu. Mukaddes'in bir akıl hastanesine gönderilmesi gerektiğini söyleyen patronu Mahmut'un bu teklifini, düşünmek bile istememişti. Ahmet, ömrü boyunca annesine bakmaya ve onu korumaya kararlıydı. Bu şekilde kâh annesiyle ilgilenip, kâh çobanlık yaparak yıllarını tüketmişti. Bu sırada Mahmut'un en küçük kızı Gülbahar'ı da gizliden gizliye seviyordu. Aslında bu sevgisi karşılıksız değildi. Gülbahar da çoban Ahmet'e âşık olmuştu.

Ahmet'in askerlik çağı gelmiş ve daha çocukluğunu bile yaşayamadan, Ahmetçik döneminden, olgunluğa adım atacağı Mehmetçik dönemine girmişti. Ahmet, bakıma muhtaç annesi ve imkânsız aşkı Gülbahar'dan ayrılacağı için çok üzgündü.

Ahmet askere giderken annesini komşulara ve Gülbahar'a emanet etmişti. Ancak Ahmet'in askerliğinin bitmeye yakın olduğu sırada, annesi Mukaddes bir görgü şahidinin ifadesi ile "işte Salih'im orada gidiyor, bekle Salih ben de geliyorum" diyerek ırmakta sürüklenen bir kütüğün peşinden ırmağa atlayıp bulanık sulara kaybolmuştu. Gülbahar ile Ahmet'in komşuları, güneydoğuda askerlik yapan ve operasyonlara katıldığını söyleyen Ahmet'e izin alamayıp firar eder endişesiyle annesinin öldüğünü bildirmemeye karar vermişlerdi. Zaten Mukaddes'in cesedi de kocası Salih'inki gibi bulunamamıştı. Ahmet askerlik dönüşünde evine giderken "kasabanın delisi" olarak bilinen Hürmet'in kendisine doğru koşarak geldiğini gördü. Fakat "Su aldı götürdü, su aldı götürdü" demesinden bir şey anlamamıştı. Hürmet'in vaktiyle ırmakta kaybolan Salih'i kastettiğini zannetmişti. Ahmet, komşularından annesinin öldüğünü ve cesedinin de bulunamadığını öğrenir. Artık kasabada kalması için bir sebebi de yoktu. Ahmet, evine gelen Gülbahar'ın ağlayıp özür dilemesi üzerine "iyi ki bildirmedin, belki de firar etmeyi düşünebilirdim" diyerek sevdiği kızı teselli etmişti.

Ahmet'in askerliği boyunca Gülbahar da, etraftan kendisini istemeye gelenlerin hepsini reddetmişti. Fakat kendisini ısrarla isteyen kasabanın zenginlerinden birinin oğlu olan Kemal'e babasının vermek istediğini öğrenince, çaresizlik içinde Ahmet'e koşup birlikte kaçmayı teklif etti. O ana kadar Mahmut'tan çekinen ve cesareti olmayan Ahmet, birden cesaretlenerek Gülbahar'a "tamam öyleyse ne duruyoruz" demişti. Zaten annesinin ölümünden sonra o kasabada kalmak da istememekteydi. Bir gece ırmak kenarında buluşarak kaçarlardı. Kaçarken de "ırmakta boğulup öldüler" senaryosuna herkesi inandırmak için, Kelkit Irmağı'nın kenarındaki çalılıklara Gülbahar'ın tülbindini ve Ahmet'in gömleğini bırakmışlardı. İki sevgili kaçarken kasabadan birilerinin kendilerini görmesini de sağlamışlardı. Ahmet'in yakın komşusu Zeynel olaydan sonra, onları son olarak el ele ırmak kenarında gördüğünü ve Ahmet'in sigara yakmak için kendisinden ateş istediğini söylemişti.

Kendisine olayı soran herkese “bu son sigaramı da sen yak Zeynel ağabey” dediğini anlatmıştı.

Zeynel’in ifadeleri ve ırmak kenarında Gülbahar’ın tülbendiyle Ahmet’in gömleğinin bulunması üzerine herkes, iki sevgilinin Kelkit ırmağında intihar ettiklerini düşünerek bütün aramalara rağmen de cesetlerini bulamamışlardı.

Gülbahar’ın annesi Elif, kızını da kendisiyle birlikte intihara sürükleyen Ahmet’e beddualar ediyordu. Mahmut, kızının ve Ahmet’in cesedini haftalarca ırmak kenarlarında aratmıştı. Aramaların ilk gününde Gülbahar’ı isteyen Kemal bile katılarak ekibe yardım etmişti. Ahmet ile Gülbahar, Ahmet’in aslen Reşadiyeli olan ve İstanbul’da çalışan asker arkadaşı Muharrem’in de yardımı ile çoktan İstanbul’a giden bir otobüse binmişlerdi.

Muharrem, askerlikte kendisinin hayatını kurtaran Ahmet’in en iyi arkadaşıydı ve ona karşı minnet duymaktaydı. Askerde iken İstanbul’da bir kot taşlama atölyesinde çalıştığını ve terhisten sonra orada Ahmet’in de işe girmesine yardımcı olacağını söylemişti. Muharrem’in bu yardımına sevinen Ahmet, Gülbahar’ın evden kaçmadan evvel aylarca biriktirdiği parayı da yanına almasıyla önlerindeki süreci kolayca atlattılar. İstanbul’da imam nikâhı ile evlenen çift, Muharrem’in oturduğu Fikirtepe’deki bir evin zemin katında iki odalı bir ev kiraladılar. Muharrem’in karısı Nuran’ın da yardımıyla birkaç parça eşya ile eve yerleşmişlerdi. Muharrem, Nuran ile askere gitmeden önce evlenmiş ve kızları Seher ile Kader dünyaya gelmişti. Muharrem, askere giderken de karısı ve çocuklarını Reşadiye’nin köyündeki kayınvalidesinin evine bırakmıştı.

Bir süre sonra Ahmet, Gülbahar’ın hamile olduğu haberini alınca sevincinden ne yapacağını bilememişti. Evlenmek isteyen varlıklı kişileri elinin tersiyle iterek, parası pulu olmayan kendisiyle evlenerek fakir ve çileli bir hayata razı olan Gülbahar’ı mutlu edebilmek için elinden geleni yapıyordu. Çocukları doğacağı için, oluşacak ihtiyaçlardan dolayı fazla para kazanmak uğruna işyerinde akşam mesailerine kalıyordu. Sonunda Gülbahar bir erkek çocuğu dünyaya getirmişti ve Ahmet oğluna rahmetli babasının adını verdi. Salih Kadem.

Kadem’in ikinci yaşına girdiği sıralarda, Gülbahar’ın büyük ablası Nebahat’ın kocası Bekir bir iş için geldiği İstanbul’da tesadüfen Ahmet’i görmüştü. Herkes, Ahmet ile Gülbahar’ın öldüğünü zannettiğinden, sanki bir hortlak görmüş gibi heyecanlanan Bekir, Ahmet’i evine kadar takip etti. Ahmet’in girdiği evin kapısında Gülbahar’ı da görünce, memlekete dönüşünde ikisinin de hayatta olduğunu hemen kayınpederi Mahmut’a bildirmişti. Kızının hayatta olduğunu ve Ahmet’le İstanbul’da yaşadığını öğrenen annesi Elif ağlamaya başladı. Mahmut, karısının ağlamasına kızarak onu susturmaya çalışmıştı. Karısına “beni el âleme iki paralık eden kıza mı ağlıyorsun? Onlar Kelkit’te ölmedi ama benim elimde ölecekler” diye bağırmıştı. Elif’in yalvarması boşunaydı. Mahmut, bir zamanlar yanında çobanlık yapan Ahmet ile onunla birlikte öldüğünü zannedip ardından ağıt yaktığı kızının hayatta olmasına çok öfkelenmişti. Mahmut, Gülbahar ile Ahmet’i öldürmek niyetiyle İstanbul’a gelmişti. Bekir’in verdiği adresten kızının evini bularak kapısını çaldı. Gülbahar karşısında birdenbire babasını görünce heyecandan sendeleyip yere düştü.

Mahmut, kızına “hayırsız evlat, yalancı, hepimizi kandırdın. Sen o zenginliği bırakıp bir çobanın peşinden buralara geldin, şu hale bak, mağara gibi bir yerde sürünüyorsunuz” diyerek Ahmet’in ne zaman eve geleceğini sordu. Gülbahar da Ahmet’in bir saate kadar geleceğini söyledi. Mahmut silahını çıkartıp kızına doğrultarak, sesini çıkarmamasını ve gidip abdest almasını söyledi. Gülbahar öz babasının her söylediğine inanılmaz bir itaatle boyun eğiyordu. O anda kapı vurulunca Mahmut silahını ceketinin altına sakladı. Gelen Gülbahar’ın yakın komşusu yaşlı Münevver teyzeydi ve Gülbahar’a bir tabak yemek getirmişti. Münevver kapı aralığında içeride oturan yüzündeki kirli sakalı kırılmış adamı görmüştü. Gülbahar, Münevver’e oturan adamın babası olduğunu, adreslerini bir akrabasından öğrenerek ziyarete geldiğini söyledi. Münevver ayaküstü bir “hoş geldin” dedikten sonra evine gitmişti. Daha sonra Gülbahar ise başlamaya fırsat bulamadığı abdestini

alarak babasının karşısına geçip yerdeki halıya diz çöküp başı önde beklemeye başlamıştı. Gülbahar kurban edilmeye razı olmuş bir kuzu gibiydi. Bir zamanlar, evin küçük kızı olduğu günlerde annesi Elif'in ve şimdi ise öldürmeye niyet etmiş babası Mahmut'un "kınalı kuzum" diyerek sevdiği günleri hatırlamıştı. Gülbahar istemediği bir adamla evlenmeye razı olmamasından ve fakir bir çoban da olsa sevdiği Ahmet'le kaçmasından dolayı, babası canını alacaksa, buna çoktan razıydı. Çünkü Gülbahar ölümü ve her şeyi göze alarak Ahmet'le kaçmıştı.

Mahmut, biraz sonra geleceğini öğrendiği Ahmet'i kapıdan girer girmez önce onu sonra da kızını vurarak oradan kaçmayı plânlamıştı. Fakat beklenmedik bir şey oldu. Yandaki odadan bir bebek ağlaması duyulmuştu. Gülbahar hemen ayağa kalkıp uykudan yeni uyanmış olan oğlu Kadem'i kucağına alarak geldi. Tekrar az önceki yerinde babasının karşısına diz çökmüştü. Bir yandan da bebeğini susturmaya çalışıyordu. Bu manzara karşısında baba kalbi yumuşayan Mahmut, kızını vurmaktan vazgeçerek silahını beline koyduktan sonra gözlerinden yuvarlanan yaşları elinin tersiyle silerek hiçbir şey söylemeden evden ayrılmıştı.

Gülbahar, on dakika kadar sonra Ahmet içeri girdiğinde, salonun ortasında oğlu Kadem'e sarılarak ağlamaktaydı. Ahmet, oğluna bir şey olduğu endişesi ile koştu. Kadem'in siyah zeytine benzeyen gözleriyle kendisine baktığını görünce karısına "ne oldu Gülbahar'ım, oğlumuza bir şey mi oldu" deyince, Gülbahar bir yandan ağlayarak biraz önce kendilerini vurmak için gelen babasının bundan vazgeçerek evden ayrıldığını söylemişti. Ahmet o an iliğine kadar titremişti ve o sırada hiçbir şey hissetmiyordu.

Ahmet'in eve biraz geç gelmesi ve Kadem'in o an uykusundan uyanması, birbirini seven iki insanın genç yaşta ölmelerine ve Kadem'in de kimsesiz kalmasını önlemişti. Ahmet de artık kayınpederinin olanları öğrenerek kendilerini bağışladığı için korkudan kurtularak rahatlamıştı.

Birkaç mevsim sonrası Kadem üç yaşına bastığında, Ahmet ile Gülbahar onun diğer çocuklar gibi normal olmadığını ve algı sorunu yaşadığını görerek onu hastaneye götürdüler. Hastanede birkaç serviste dolaştıktan sonra gönderildiği nöroloji servisinde doktor, Ahmet'e çocuğunun otistik olduğunu söylemişti. Ahmet ve Gülbahar şimdiye kadar hiç duymadıkları bir hastalığın kendi çocuklarında görülmesine çok üzüldüler. Her ikisi de bu duruma farklı yönlerden yorum getiriyordu. Gülbahar, anne ve babasının sözünü dinlemeyip onlardan helallik almadığı için başına bunların geldiğini söylerken, Ahmet de oğlunun hastalığına üzülürken, biraz da soyunu devam ettirecek olan bir erkek evlada sahip olamadığını düşünmekteydi.

Ahmet'in zar zor yeten kazancına katkı olması için, Gülbahar da dantel işleyip yün örgüsü yaparak aile bütçesine katkı yapmaya çalışıyordu. Ahmet, Gülbahar ile resmi nikâh yaptırarak sigortası da olmadığından ailesine yeşil kart çıkartmıştı. Ahmet, oğlu Kadem'in tedavisini gerektiği gibi yaptıramamanın yanında, çalıştığı atölyedeki tozlu ortamdan kendisi de hastalanmıştı. Yeşil kartıyla gittiği göğüs hastalıkları hastanesinde Ahmet'in solunum yollarının ciddi şekilde hasta olduğu söylendi. Arkadaşı Muharrem de aynı hastalıktan muzdaripti. İki arkadaş buna rağmen işlerini kaybetmek korkusu yaşıyorlardı. Bir süre sonra Muharrem çalışamayacak derecede hastalanınca, karısı Nuran evlere temizliğe gitmeye başlamış ve Gülbahar da mecburen Nuran'ın küçük kızları Seher ve Kader'e de bakıyordu. Kızlar kendi aralarında oyun oynarken, Kadem de meraklı gözlerle ve çıkardığı anlamsız ses ve mimiklerle onları seyrediyordu.

Kadem'in diğer çocuklarla oyuna katılamaması ve bir köşede acayip sesler çıkararak onları seyretmesi, annesi Gülbahar'ı çok üzüyordu. Ancak, yavrusunu her anne gibi koşulsuz bir aşkla seven Gülbahar, evlerindeki bir yabancı gibi gördükleri otizm adındaki hastalığa katlanacak kadar sevgi dolu ve sabırlı biriydi.. Ahmet'in, oğlunun düzelmeye ihtimalinin olmadığı şeklindeki umutsuzluğunun aksine, Gülbahar bir gün oğlunun mutlaka iyileşeceğine inanıyordu.

Kadem, babası tarafından periyodik olarak otistik çocuklar için kurulan bir rehabilitasyon merkezine götürülüyordu. Yol parasını karşılamakta zorlanan Ahmet bir komşularının belediyede tanıdığı kişi vasıtasıyla engelli ailelerine verilen ücretsiz ulaşım kartından almıştı. Gülbahar, Nuran'ın da çocuklarına baktığından dolayı, Ahmet işten çıktıktan sonra oğlunu tedavi merkezine götürüyordu.

Kadem altı yaşını doldurmak üzereydi. Otizm rehabilitasyon merkezindeki uzman, Ahmet'e asıl bundan sonra Kadem'in tedavisinin önemli ve zor olduğu söylemişti. Çünkü bebeklikten çocukluk dönemine geçen Kadem'in, hastalığından dolayı tam olarak konuşmaması da, duygularını ve isteklerini bir şekilde annesine ve babasına anlatmaya gayret ettiği görünüyordu. Kadem, ilkokula devam eden Muharrem'in kızları Seher ve Kader'in yakın ilgisinden hoşlanıyor ve onlardan aldığı renkli kalemler ile kâğıtlara uçuk kaçık resimler çiziyordu. Kadem'in çizdiği resimler çoğu zaman kızların kendi aralarında alay konusu olmaktadır.

Bir gün Kadem'i tedavi için götüren Ahmet, oğlunun evden çıkarken başlattığı huzursuzluğun nedenini anlamadan evden ayrılmışlardı. Kadem'in elinden tutarak yürüyen Ahmet yolda "sana bugün simit alacağım" demesine, Kadem aldırış bile etmemiş ve huysuzlanması devam etmişti. Ahmet kaşlarını çatarak oğluna gözdağı vermeye çalışıyordu. Bu şekilde durağa kadar gitmişlerdi. Bekledikleri otobüs gelince binmemekte direnen oğlunu bir hamlede kucağına alarak araca bindiler. Kadem otobüste sanki bir krize girmişçesine acayip, boğuk sesler çıkarmaya başlamıştı. Herkes sesin geldiği yöne bakınca Ahmet çocuğunun bu durumu yüzünden karşılaştığı bakışlardan utanıyordu. Bu nedenle bir sonraki durakta otobüsten inip Kadem'i de azarlamıştı. Dünyada olan bitenden habersiz olan Kadem, babasının kendisine neden bağırdığını anlamadığı ve hissetmediği için, bir tepki vermiyordu. Sadece ayağını eliyle işaret ederek "bu, bu" demişti. Sakinleşen Ahmet oğlunun yürümek istemediği için huysuzlaştığını zannederek onu sırtına alıp hastaneye gitmişlerdi. Kadem, babasının sırtında yol alırken evden çıktığından beri sergilediği huzursuzluk bir anda bitmişti.

Hastane dönüşü oğlu ile biraz yürümek ve ona simit almak isteyen Ahmet, Kadem'in tekrar huysuzlanmasından sonra onu sırtına alıp yürürken bir yandan da "ah be oğlum, ben seni ömür boyu sırtımda taşıyım ama ben de rahatsızım ve yorgunum" diyordu. Biraz ilerideki parka gelince Ahmet dinlenmek için bir banka oturdu. Bu sırada parkta iki ağacı kale olarak kullanıp top oynayan ve yüksek sesle gülüp eğlenen bir baba ve iki oğlunu gördü. Kalede duran adam, çocukların çektiği şutları sanki kurtarmak istermişçesine numaradan atlayıp gol olmasına müsaade etmesi küçük olanın "Messi ve gol" diye bağırması ve koşup babasına sarılması, Ahmet'in donmuş bir ifadeyle onlara bakmasına sebep olmuştu. Bankta heykel gibi duran bu adamı bir ses yeniden dünyaya döndürmüştü. Bu Kadem'in yine bir sıkıntısı olduğunu ifade eden garip sesleriydi. Bankın yanındaki çimenlerin üstünde ayakları dinlensin diye Kadem'in ayakkabılarını çıkaran Ahmet, oğlunun birden yüzünün güldüğünü görmüştü. İşte o zaman Kadem'in ayakkabılarının ayağını sıkıldığını ve bunu da bir türlü ifade edemediğini anlayan Ahmet, çocuğun bu rahatsızlığını tahmin edemediği için kendi kendisine kızmıştı.

Ahmet bankta otururken, kendilerine doğru yaklaşan bir simitçiyi gören Kadem, çimenlerin üstünden kalkıp simitçiye doğru yürüdü. Simitçi bisiklet tekerlekli simit tezgâhını durdurup çocuğa bakmaya başladı. Kadem, hiçbir şey konuşmadan, genzinden boğuk sesler çıkarıp bir eliyle kulağını tutarak simitçiye bakıyordu. Simitçi de çocuğa parmakları ile "hani para" der gibi bir işaret yaparken Ahmet yanlarına gelmişti. Küçük çocuk camekâna parmağıyla dokunduğunda çok eğlenceli bir şey yapıyormuş gibi gülüyordu. Sonra bu hareketini tekrarlamıştı. Simitçinin çocuğa gülümsemesi ve "senin adın ne?" diye sorması üzerine, olası bir muhabbetten çekinen Ahmet, simitçiye çabucak parayı verip simitleri alarak oradan uzaklaşmıştı. Çünkü oğlu Kadem'in adını bile söyleyememesi Ahmet'i derinden etkiliyordu. Baba-oğul yerlerine dönerek bankın üzerine oturduktan sonra, bir yandan simidini

yerken bir yandan da halen işaret parmağını havada oynatan Kadem'in o an ki sevinci görülmeye değerdi.

Ahmet, çocuğunun ayaklarını sıkı ayakkabıyı bir eline ve Kadem'i de diğer kolu ile kucağına alarak bir müddet yürüdüler. Kadem babasının kucağında simidini yiyerek gitmekten oldukça mutluydu. Az sonra spor ayakkabı satan bir dükkânın önünde Kadem'i kucağından indirip oradan oğluna bütçeye uygun bir spor ayakkabı almıştı. Kadem yeni ayakkabılarını giymekten çok mutlu olduğunu hareketleri ile gösteriyordu. Hele yürüdükçe yanlarından ışıklar saçan bu mucize ayakkabılar, çocuğun gözünde belki de bir ışık festivalini andırıyordu.

Kadem yeni ayakkabısı ile rahat yürüyordu. Ahmet o sırada karşılarından gelen bir adamın yanındaki oğlu ile şakalaşıp güldüklerini görmüştü. Çocuğun üzerinde okul üniforması vardı ve Kadem'in yaşlarındaydı. Ahmet bir onlara, bir de kendilerine bakıp defalarca kez istemeden yaptığı gibi, yine bir mukayese yapmıştı. Az önce birazcık da olsa yüzü gülen Ahmet'in birden morali bozuldu. Altı yaşına gelmiş olan oğlunun akranları okula giderken, onun okula gidemediği ve hatta meramını bile anlatmaktan aciz olduğu gerçeği, beynini burğu gibi deliyordu. Bazen hisleri isyan etme noktasına dayanmıştı. Yolda giderken sanki hep kendi çocuğu yaşlarında sağlıklı çocuklar görmekteydi. Birçok kez insanların birbirine yaptığı hatalar yüzünden "otistik" dediğine şahit olmuştu. Daha üç gün önce liseli birkaç gencin birbiriyle şakalaşırken bir kızın yanındaki oğlana "otistik misin ulan" diye seslenip kahkahalarla güldüklerine şahit olmuştu. Otizm, Ahmet'in hayatında hiçbir zaman gülme sebebi olacak bir şey değildi. Bazen elinde olmadan oğlunun "düzgün" bir çocuk olduğunu hayal ediyordu. Maddi durumun zayıflığından dolayı ve yine "Kadem gibi" doğacak bir çocuk korkusu ile Gülbahar'la ikinci bir çocuk yapmaya da yeltenemiyordu.

Otobüse binerek eve geldiklerinde, Gülbahar oğlunun sevinç ifade eden hareketlerinden mutlu olduğunu anlayıp sevinmişti. Ahmet ise duvarda asılı olan rahmetli babası Salih Kadem'in resmine bakarak içinden babasıyla konuşuyordu. Ona "Babacığım bak torunun senin adını taşıyor, vücudu da sağlam ama o normal bir çocuk değil" diyerek babasının fotoğrafı ile dertleşecek kadar psikolojik bunalıma girmişti. Kocasının kendi kendine ne konuştuğunu soran Gülbahar'a, Ahmet "yok bir şey, kafamda bir hesaplama yapıyordum" diye yalan söylemişti. O sırada Kadem bir hat üzerinde dizdiği az sayıda oyuncuğına bakmaktaydı.

Akşam, arkadaşı Muharrem karısı ve kızlarıyla oturmaya gelmişlerdi. Ahmet o gün yaşadıkları mutluluğu ve hayal kırıklığını Muharrem'e anlattı. Muharrem, biraz da Ahmet'i teselli etmek için Kadem'in mutlaka düzeleceğini, bunun için sabırlı olması gerektiğini söylüyordu. Sonra Ahmet'e biraz dışarı çıkıp dolaşmayı teklif etti. İki arkadaş dışarıda biraz işten, biraz evden konuşarak yürürken Muharrem, Ahmet'i sorunlardan uzaklaştırmak için bazen uğradıkları bir meyhaneye götürmüştü. Birlikte dertleşirlerken, Ahmet arkadaşına önceden istemediği halde ikinci çocuğu düşündüğünü ve bu akşam bu düşünceyi Gülbahar'a anlattığını söyledi. Halen "düzgün" çocuk hayali bulunduğunu söylerken Muharrem sözünü keserek bir daha böyle sözler kullanmamasını istedi. Kendisinin de hep erkek çocuk hayali kurduğu halde Allah'ın kendilerine iki kız çocuk verdiğini söylemişti. Evladını sevip sevmediği sorusuna Ahmet'in hiç düşünmeden çok sevdiğini söylemesi üzerine Muharrem, "düzgün çocuk" konusunu sadece zihnen değil, kalben de kapatmasını öğütlemişti. Ahmet, Gülbahar'ın ikinci çocuk fikrine pek sıcak bakmadığını ve bu yüzden biraz tartıştıklarını anlattı. Muharrem de Gülbahar'ı bu konuda haklı görmüş, zaten geçimlerini zor sağlayıp özel bakım ve ilgi gerektiren bir çocuk varken bu konuda karısını dinlemesini Ahmet'e tavsiye etmişti.

Kadem, annesinin gözetiminde nadiren de olsa sokağa çıktığında, komşu çocuklarının ona "deli, deli" diye takılmalarından bir şey anlamadan onlara bakıyordu. Bir gün Muharrem'in karısı Nuran sokakta Kadem'e deli diyen çocuklara bağırarak onlara kızmıştı.

Nuran'ın kızları da sanki bu konuda propaganda görevlisi gibi diğer çocuklara, "öyle demeyin, Allah sizi yakar" diyerek, bir kardeş gibi gördükleri bu "otistik" çocuğu savunmuşlardı. Kızlar kendi arasında konuşurken de bu konuya çocuk akıllarıyla cevaplar bulmaya çalışıyorlardı. "Otistik ne demek?" diye anne ve babalarına sordukları zaman, onlardan sağlıklı ve net cevaplar alamamışlardı. Üç harfliler dermişçesine, otistik demekten ürken ve ürkütülen Seher ile Kader, küçücük elleriyle Kadem'in iyileşmesine dua etmek dışında bir şey yapamıyorlardı.

Bir gün Gülbahar, Nuran ile evde otururken komşuları olan Münevver teyze ziyarete gelmiş ve ondan çok önemli bir tavsiye almışlardı. Münevver, Gülbahar'a "kızım Sultanbeyli'de bir Ali Hoca varmış, nefesi de kuvvetliymiş diyorlar, senin çocuğuna da bir okuyup üflese belki hayrı olur" diye söyleyince, Gülbahar da ona, kocasına danışacağını ve kabul ederse Kadem'i o hocaya götürebileceğini söylemişti. Cehalet ve çaresizlik, tedaviyi uzman olanların elinden alıp, hoca üfürüğüne teslim ediyordu. O akşam Gülbahar, Münevver'in tavsiye ettiği hocayı Ahmet'e anlattı. Ahmet, pek ihtimal vermese de "ummadık taş baş yarar" misali, karısının Kadem'i hocaya götürmesine izin vermişti. Ertesi gün Münevver, Nuran ve Gülbahar, yanlarına Kadem'i de alarak hocaya gittiler.

Daha önceden randevu almadan gittikleri için bir saat fazla beklemek zorunda kalmışlardı. Hocanın evine gelen "müşteriler" bir hayli kalabalıktı. Hoca, Kadem'e de diğerlerinden farklı bir tarife uygulamayıp, mesleğini icra ederek okuyup üflemişti. Sonra da kâğıda bir şeyler yazarak "bunu çocuğun yattığı yerin başucuna asın, bir ay orda kalsın" demişti. Ayrıca üzerinde yazılar bulunan bir başka kâğıdın da kaynatılıp suyunun çocuğa içirilmesini tembih etmişti. Gülbahar, yüz lira olan okuyup üfleme bedelini Münevver teyzesinin referansı ile elli liraya indirdi. Yapılan bu indirim sadece bütçeye bir katkısı olmuş, lakin çocuğa bir faydası dokunmamıştı. Aradan bir ay geçmesine rağmen Kadem'de bir kademe bile iyileşme olmadığı görülmüştü. Gülbahar'ın bir umut ışığı olur diye gittiği bu yerden de bir şey çıkmamıştı.

Geçmişte Muharrem'i pençesine alan akciğer hastalığı, artık Ahmet'te de vardı. Gülbahar, Ahmet'in evde dinlenmek zorunda kalması nedeniyle, Nuran'la birlikte evlere temizliğe gitmeye başlamıştı. Kadem ise babası ile birlikte evde kalıyordu.

Ahmet ile Muharrem, çalıştıkları işte sonradan maske takarak çalışmış olsalar da birer akciğer hastası olmaktan kurtulamamışlardı. Akşamları bir araya geldiklerinde bu zor işten nasıl kurtulacaklarına çare aramaya başladılar. Muharrem iki çocuklu olduğu ve çocuklar da okula gittikleri için Ahmet'ten daha çok harcama yapmak zorundaydı. O sıralarda Muharrem'in karısı Nuran'a ablası tarafından gönderilen para aileye ilâç gibi gelmişti. Nuran'a gelen üç bin lira para, babasının vefatından sonra elma bahçesinin satışından dolayı hissesine düşen miktardı. Paranın geldiği akşam Muharrem tatlı, pasta ve meyve suyu alarak, karısı ve kızları ile birlikte alt katta oturan Ahmet'in evine indiklerinde Kadem sevincinden ellerini çırpmaya başlamıştı. Muharrem, Kadem'e çok sevdiği renkli balonlar da almıştı. Muharrem, Ahmet'le birlikte askerlik yapmış olsa da ondan dört yaş büyüktü. Muharrem Nuran'a gelen paradan bahsederek ona "Ahmet, biliyorsun sen ve Gülbahar yenge benim kardeşimsiniz, paraya ihtiyacın olursa çekinmeden söylemeni istiyorum" dedi. Ahmet Muharrem'e teşekkür etmişti. Ahmet, askerlikte hayatını kurtardığı can dostu ve büyüğü Muharrem'in bu sözleri karşısında duygulanmış ve gözleri dolmuştu. Sonra kendini toparlayan Ahmet, Muharrem'e "ben ikimiz de akciğer hastası olalım diye seni kurtardım Muharrem ağabey, hastalığı kaptık, artık bana minnet duymana gerek yok" diye espri yapınca herkes gülmeye başlamıştı. Muharrem kendisine ilk defa "ağabey" diyen bu öksüz ve yetim Ahmet'i gerçekten öz kardeşi gibi sevdiğini bir kez daha anlamıştı.

Çok geçmeden Münevver sayesinde Ahmet ile Muharrem'e yeni bir iş kapısı bulunmuştu. Mahallede herkesin sevip saydığı, çok gezen, çok konuşan ve kendine ait evde yalnız yaşayan tatlı ihtiyar Münevver'e Nuran, kocası ile Ahmet'in başka iş aradıklarından

bahsedince Münevver de ona “benim akrabam var kızım, gıda maddeleri paketleme işi yapıyor. Ben konuşurum. Eğer adama ihtiyaçları varsa bu çocukları alır” demişti. On gün sonra, Muharrem ile Ahmet paketleme işine birlikte başladılar. Parası önceki işe göre azdı ama hiç olmazsa sağlıklarını tehlikeye atacak bir iş değildi.

Ahmet biraz iyileşmiş ve yeni işine gitmeye başlamıştı. Kadem’i rehabilitasyon merkezine yine Gülbahar götürüyordu. Gülbahar oğlunun durumuna Ahmet gibi karamsar bakan biri değildi. Bir anne olarak, kalbindeki bütün sevgi ve şefkati Kadem’in üstüne yağmur gibi yağırdırıyordu. Ayrıca, Kadem sayesinde Ahmet’in ve kendisinin hayatta olduklarını da aklından çıkarmıyordu. Kadem yan odada uykusundan ağlayarak uyanmasa, babası Mahmut’un kendisi ile Ahmet’i öldüreceğini, kendileri mezara giderken, babasının da hapse gireceğini bir an için düşünmüştü.

Annesinin özel ilgisi sayesinde Kadem, eğitiminde epey bir ilerleme göstermişti. Çok zaman geçmeden çocuğuna sokakta deli, hastanede otistik denmeyeceği günlerin geleceğini düşünen Gülbahar o günlerin hayalini kuruyordu. Yaşadıkları hayat yoksul ve yorucu da olsa gene de mutluydular.

Gülbahar oğlunu yine her zamanki gibi eğitim merkezine götürdü. Ahmet de Muharrem’le birlikte işine gitmişti. Eğitim merkezinden çıktıktan sonra Gülbahar, havanın da güzel olması sebebiyle oğlunun elinden tutarak biraz çarşı pazar gezmek istedi. Fakat bir caddede yolun karşısına geçerken birden Kadem’in ilgisini bisikletli bir baloncu çekmişti. Balonlar bisikletin arkasında bağlıydı. Her çocuk gibi balonlar Kadem’in de hoşuna gidiyordu. Aslında balonların içinde kendisine sırtarak bakan bir “Bugs Bunny” figürlü balonla çok ilgilenmişti. Kulağına gelen çekiç sesleri ile televizyondaki bir çizgi film kahramanını gördüğü bir bölümü hatırlamıştı. Annesinin elinden bir an için sıyrılan Kadem, parmağıyla yine havada mutlu çizgiler çizmekteydi. O sırada hızla gelen otomobilden oğlunu kurtarmak isteyen Gülbahar, Kadem’i eliyle yolun kenarına doğru itmiş, ancak kendisi otomobilin altında kalmaktan kurtulamamıştı.

Ahmet de daha önce çektiği akciğer filmini almak üzere hastaneye gitmek için, işyerinden kısa süreliğine izin almıştı. Bindiği belediye otobüsünün bu kadar duraklayarak gitmesine canı sıkılıyordu. Zaten kısa süreliğine aldığı hastaneye gitme iznini yolda harcayıp, kendisine bu konuyla ilgili çalıştığı yerden bir laf gelsin istemiyordu. Otobüs yavaş gittiğinden içindeki kişiler homurtularla konuşuyorlardı. Otobüs caddedeki bir kaza yerinden geçtiği için yavaşlamıştı. Bazı yolcuların burada çok sık kaza olduğuna dair konuşmalarına şahit olan Ahmet, kaza yerindeki telaşa bakmış ama pek ilgilenmemişti. Kazada ölen ve üzerinde gazete örtülü olan kişi için, özellikle kadınların “vah vah” sızlanmaları eşliğinde otobüs kaza yerinden uzaklaşmıştı.

Ahmet, hastaneden çıkarken bir adamın battaniyeye sardığı çocuğunu telaşlı bir halde hastaneye götürdüğünü görüp bir süre onlara bakmış ve sonra işyerine gitmek için otobüs durağına doğru yürümüşü.

Muharrem, hastaneden işyerine gelen Ahmet’e, polis karakolundan bir telefon geldiği ve hemen oraya gitmesini söyler. Şaşkınlığını gizleyemeyen Ahmet, hayatında hiç polisle işi olmamış biri olarak, tedirgin olmuştu. “Ne için aramışlar ki?” diye sordu. Muharrem de arama sebebini bilmediğini söyleyip Ahmet’e “oraya varınca niçin aradıklarını bana da bildir” dedi.

Gülbahar’ın hayatını kaybettiği kazaya sebep olan ve polis tarafından gözetim altına alınan kişi on yedi yaşında ehliyeti olmayan bir lise öğrencisiydi. O anda gencin babası, evde ateşi yükselen küçük kızını acilen hastaneye götürmek istemiş ancak arabayı park ettiği yerde bulamamıştı. Oğlunun arabayı kaçırıp gezmeye gittiğini anlayarak oldukça sinirlenen adam, telefonla eve çağırdığı bir taksi ile kızını hastaneye götürmüştü. Oğlu ise kaza yaptığı sırada yanında bulunan arkadaşıyla birlikte okulundaki bazı kızlara hava atmak istemiş ve maalesef gencecik bir annenin ölümüne sebep olmuştu.

Polis karakoluna merakla ve biraz da çekinerek gelen Ahmet, kapıda görevli polise adını ve telefonla çağırıldığını söyledi. Polis memuru Ahmet'e komiserin odasını gösterdi. Ahmet, komiserin kapısını çalıp içeri girdiğinde, oğlu Kadem'in koltukta oturduğunu görmüştü. Kadem'e bir kadın polis tarafından meyve suyu ile birlikte bisküvi yedirilmekteydi. Ahmet önce oğlunun sokakta kaybolduğunu ve karakola getirildiğini zannetmişti. Komiser Ahmet'i koltuklardan birine oturturken, o sırada kadın polisle konuşmakta olan Kadem babasını tanımış ve ona "baba, baba" diye seslenmişti. Hışırdatmaktan hoşlandığı bisküvi paketinin çıkarttığı sesi dinleyerek meyve suyunu içmeye devam ediyordu. Komiser, Ahmet'e karısı Gülbahar'ın başına gelen kazayı ve onun kaybını çok zorlanarak anlatıyordu. Ahmet, damarlarındaki bütün kanı kurumuş gibi sapsarı kesilmişti. Gözlerindeki yaşlar bile bir anlık kurumadan nasiplenip dökülmemek için çabalıyordu. Komiser, Ahmet'i elinden geldiği kadar teselli edecek cümleler kurmaya çalışmıştı. Fakat Ahmet'in sarsılarak yıkılmış dünyasında çınlama haricinde kulakları bir ses duyamaz hale gelmişti. Gözünün önünde o an doğup büyüdüğü kasabası belirmişti. Çobanlık yaparken koyunlara isim takıp arkadaşlık ettiği ve en sevdiği koyununa çok sevdiği Gülbahar'ının adını verdiğini hatırladı. Bir hayal dünyasında tanıyıp sevdiği, sevildiği günleri, ırmakta kaybolan babası ve annesini, o haşın ve acımasız Kelkit ırmağını anımsamıştı. Kendisi askerdeyken sevdiği kızı istemeye gelenleri, Gülbahar'ının direnerek onları nasıl reddettiğini, ıslanmış giysilerin ve çamurlanmış ayakkabıların içinde Muharrem'in yardımını ile İstanbul'a giden otobüse nasıl bindiklerini hatırlamıştı o kısa süre içinde.

Gözünün önünden geçen film şeridinin, son birkaç karesinde çocukları Kadem'in doğumunda yaşadıkları sevinci görüyordu ve film makarasının kopmasıyla nihayet göz muslukları yaşlarını bırakmasına izin vermişti. Hıçkırıklarla söylenen "gülüm, baharım" haykırıışları, boğazındaki düğümü çözmeye yetmiyordu. Ahmet, ailesine karşı gelerek ve ölmeyi göze alarak kendisiyle kaçarak evlenen Gülbahar'ının öldüğüne hiç inanmak istemiyordu. Daha doğrusu ölümü ona konduramıyordu. Ciğerlerinde derin bir ağrı hissetti, ama bu rahatsızlığını çektiği hastalığın bir ağrısı değildi. Belli ki bu, gönlünde açılan yaranın ve kalbinin ağrısıydı.

Karakol merdivenlerinden inerken eliyle karısının, kıymetlisinin bir emanetini tutmaktaydı. Aşklarının bu olgunlaşmamış meyvesi, biricik oğulları Kadem'le artık baş başa kalmıştı. Babasının elinden tutarak yürüyen Kadem'in kendince kaldırım taşlarındaki çizgileri takip ederek adımlar atmaya çalışması Ahmet'in dikkatini çekmişti. Ahmet, otistik oğluyla günbatımına doğru yürürken, zihnini meşgul eden ne kadar şey varsa, onlarla birlikte artık yalnız başına kalmıştı.

